ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **KOPALEN s. r. o.,** se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, zast. JUDr. Janem Kubálkem Ph.D., advokátem se sídlem Opatovická 159/17, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj,** se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2023, čj. 154593/23/2201–80543–307513, čj. 154774/23/2201–80543–307513 a čj. 154709/23/2201/80543–307513, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2023, čj. 51 Af 4/2023-55,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími jednak podle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítl námitku žalobkyně proti exekučnímu příkazu ze dne 5. 12. 2022, čj. 2215951/22/2201–80541–301583, na přikázání pohledávky z účtu (rozhodnutí čj. 154593/23/2201–80543–307513), jednak podle § 181 odst. 3 téhož zákona zamítl návrh žalobkyně na odklad daňové exekuce zahájené uvedeným exekučním příkazem (rozhodnutí čj. 154774/23/2201–80543–307513) a také podle § 181 odst. 3 daňového řádu zamítl její návrh na zastavení exekuce zahájené týmž exekučním příkazem (rozhodnutí čj. 154709/23/2201–80543–307513).

Exekuce byla nařízena a označený exekuční příkaz vydán pro nedoplatek žalobkyně ve výši 20 564,47 Kč na dani z nemovitých věcí.

[2] Žalobkyně tato rozhodnutí napadla žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ve vztahu k námitkám týkajícím se porušení zásad daňového řízení a povinností správce daně s odkazem na některá ustanovení daňového řádu krajský soud uvedl, že i podle judikatury pouhý odkaz na dikci zákonných ustanovení nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. K námitkám týkajícím se řízení o podmínkách pro přiznání nároku na odpočet DPH pak krajský soud uzavřel, že žalobkyní zmíněná řízení nemají vztah k nyní projednávané věci, které se týkají daňové exekuce k neuhrazené dani z nemovitých věcí. Za obecné (a tedy nezpůsobilé projednání) pak krajský soud označil jak námitky žalobkyně poukazující na to, že pandemie koronaviru COVID-19 ovlivnila stav trhu a její finanční situaci, tak i námitky, podle nichž se žalovaný nevypořádal s tvrzeními žalobkyně. I námitky týkající se toho, že provádění daňové exekuce je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami a že se daňová exekuce příčí účelu, který se jím sleduje, žalobkyně podle krajského soudu formulovala pouze obecně. Jak dodal, žalobkyně ani neuvedla, z jakého důvodu by mělo být vydání exekučního příkazu předčasné.

[3] Nedůvodnou shledal krajský soud námitku, podle níž měl žalovaný žalobkyni znemožnit nakládání s finančními prostředky, ačkoli jí bylo znemožněno s prostředky nakládat na základě exekučního příkazu Finančního úřadu pro hlavní město Praha ze dne 9. 6. 2022 za účelem vymožení nedoplatku na DPH. Vydání tohoto exekučního příkazu s nyní napadenými rozhodnutími nesouvisí. Tvrzení žalobkyně, že nemohla dobrovolně zaplatit daňový nedoplatek z důvodu znemožnění nakládání s finančními prostředky není žádným způsobem dokládáno, nadto žalobkyně mohla nedoplatek uhradit ještě před vydáním exekučního příkazu (o nedoplatku ji žalovaný vyrozuměl dne 5. 8. 2021). Teprve když ani po výzvě nedoplatek neuhradila, vydal žalovaným dne 5. 12. 2022 vykonatelný výkaz nedoplatků a exekuční příkaz. Žalovaný následně v napadených rozhodnutích uvedl, jaké jsou důvody pro zastavení či odklad exekuce, a vysvětlil, proč pro ně neshledal naplnění podmínek.

[4] Krajský soud nesouhlasil se žalobkyní ani v tom, že by napadená rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, neboť žalovaný se v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí nezabýval její námitkou stran nezhodnocení její finanční situace před vydáním exekučního příkazu. Žalobkyně totiž tuto námitku neuvedla. Namítala pouze to, že žalovaný nezohlednil pandemii koronaviru COVID-19, a s touto skutečností se žalovaný vypořádal v rozhodnutí o námitce a s ohledem na obecnost této námitky a posloupnost jednotlivých napadených rozhodnutí nelze ani mít za to, že by bylo jakkoli účelné toto vypořádání v ostatních rozhodnutích opakovat. Důvodnou pak krajský soud neshledal ani žalobní námitku, podle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč volil právě daný způsob vedení daňové exekuce a nezabýval se tím, zda existoval přiměřený vhodnější způsob zabezpečení úhrady tvrzené daňové povinnosti. K tomu krajský soud odkázal na judikaturu, podle níž povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Žalovaný se podle krajského soudu v napadených rozhodnutích s námitkami žalobkyně dostatečným způsobem vypořádal a uvedl zákonná ustanovení, kterými se řídil při zvolení daného způsobu daňové exekuce.

Podle krajského soudu žalovaný zvolil vhodný a přiměřený způsob daňové exekuce. Vzhledem k vymáhané částce, není způsob vedení daňové exekuce nepřiměřený či nevhodný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Předně má za to, že rozsudek krajského soudu není dostatečně odůvodněn, neboť se nevypořádal se stěžovatelkou uváděným porušením povinností správce daně dle konkrétních ustanovení daňového řádu. Krajský soud se dostatečně nezabýval ani kolizí exekučního příkazu s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován.

[6] Podle stěžovatelky krajský soud též nesprávně posoudil přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který se zejména nedostatečně zabýval stěžovatelkou uváděným vlivem pandemie koronaviru COVID-19 a finanční a majetkovou situací stěžovatelky. Žalovaný svým postupem významně zhoršil podmínky pro tvorbu a zachování opatření stěžovatelky, která jí měla v dané době dopomoci alespoň k částečnému sanování propadu zisků způsobeného pandemií a pokračování v provozování své činnosti. Na jiném místě kasační stížnosti k tomu pak stěžovatelka dodává, že krajský soud v bodě 22 rozsudku nesprávně uvádí, že stěžovatelka v podání ze dne 3. 1. 2023 nevznesla námitku nezhodnocení své finanční situace.

[7] V dané věci se nejedná jen o izolovaný spor stran neuhrazené daně z nemovitých věcí. Správce daně (tedy i žalovaný) totiž postupoval nesprávně již v časově předcházející věci (správce daně mimo jiné nesprávně posoudil naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH). Žalovanému je z vlastní činnosti známo, že u Nejvyššího správního soudu probíhají řízení o otázce naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že tato řízení nemají vztah k nyní projednávané věci. Na základě nesprávně vyměřených daňových povinností týkajících se DPH byly stěžovatelce odepřeny finanční prostředky, které by jí po právu náležely a zároveň jí byly exekučně postiženy účty a další majetek. To má přímý vliv na úhradu jakýchkoliv jejích dalších závazků, tedy i na úhradu daně z nemovitých věcí.

[8] K bodu 21 rozsudku krajského soudu stěžovatelka uvádí, že nemohla nedoplatek uhradit ještě před vydáním exekučního příkazu. Žalovaný sám znemožnil stěžovatelce jinými exekučními příkazy (např. exekučním příkazem správce daně ze dne 20. 1. 2021, či ze dne 9. 6. 2022) nakládat s jejími finančními prostředky, a i přes to vydal dne 5. 12. 2022 další exekuční příkaz z důvodu neuhrazení daně z nemovitých věcí. Exekučními příkazy byly od roku 2021 postiženy pohledávky z účtu stěžovatelky pro tvrzené daňové povinnosti (zejména stran sporného DPH), které mnohonásobně převyšovaly povinnost vymáhanou nynějším exekučním příkazem. Stěžovatelce bylo prostřednictvím dříve vydaných exekučních příkazů znemožněno disponovat s finančními prostředky, a tedy i tvrzenou povinnost uhradit dobrovolně. Daňová exekuce vedená na základě tohoto exekučního příkazu by tedy zároveň nemohla vést k efektivnímu splnění povinnosti ani v případě, pokud by její výkon byl oprávněný. Podle stěžovatelky je na místě přihlédnout ke skutečnosti, že daňová povinnost týkající se nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění dosud nebyla stanovena nezvratně. V rámci nalézacího daňového řízení

totiž řádně uplatnila opravné prostředky, a to včetně přezkumu ve správním soudnictví. O těch dosud nebylo rozhodnuto. Pokud je daňový subjekt z důvodu postupu správce daně uveden do situace, kdy nedisponuje finančními prostředky, daňová exekuce nemůže vést k efektivnímu splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu. Uvedené by mělo být důvodem přinejmenším pro odklad daňové exekuce, ale též i pro její zastavení.

[9] Nedostatečně podle stěžovatelky žalovaný též odůvodnil, proč zvolil právě dané způsoby vedení daňové exekuce. Dostatečně se nezabýval tím, zda je daňová exekuce důvodná, případně neexistuje přiměřený vhodnější způsob jejího vedení. Žalovaný dále nezhodnotil přiměřenost a naléhavost vydání exekučního příkazu a vedení daňové exekuce, nezhodnotil finanční a majetkovou situaci stěžovatelky, čímž se dopustil vedení daňové exekuce v rozporu s principem zdrženlivosti a přiměřenosti. Krajský soud postupoval nesprávně, pokud se dle bodu 24 rozsudku odmítl vyjádřit k námitkám, které nesprávně označil za obecné. Namítal dále, že již z podané žaloby je zřejmé, že porušení zásady zdrženlivosti a přiměřenosti, a stejně tak principu vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce, spatřovala v tom, že výkon rozhodnutí nemohl vést k efektivnímu splnění povinnosti uložené exekučním příkazem. Krajský soud pochybil, když se nezabýval námitkou znemožnění nakládání s finančními prostředky právě z pohledu zásady zdrženlivosti, přiměřenosti a dále principu vhodnosti a proporcionality. Soud omezil svůj přezkum pouze co do otázky možnosti vedení výkonu rozhodnutí k vymožení více pohledávek správců daně na totožném majetku stěžovatelky, avšak nezabýval se výše uvedenými hledisky. Podle stěžovatelky se krajský soud žádným způsobem nevypořádal s jejím argumentem, že jí bylo prostřednictvím jiných exekučních příkazů znemožněno disponovat s finančními prostředky, a tedy i jakoukoliv povinnost uhradit dobrovolně.

[10] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Stěžovatelka podle něj ani v kasační stížnosti neuvádí konkrétní důvody, které se mají vztahovat k rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu, o odkladu a o návrhu na zastavení exekuce. Předmětem zkoumání v tomto řízení nemůže být exekuční příkaz ze dne 9. 6. 2022 vydaný jiným finančním úřadem. Možnost zaplatit daňový nedoplatek měla stěžovatelka delší dobu, byla pravidelně vyrozumívána o nedoplatcích. Stejně tak stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti a důkazy prokazující její tvrzení, podle nichž žalovaný přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil pandemii koronaviru COVID-19. Krajský soud se též dostatečně zabýval tvrzenou kolizí výkonu exekučního příkazu s procesními zásadami. Řadu dalších tvrzení stěžovatelky žalovaný označil za obecná a nekonkrétní. Žalovaný též upozornil na to, že obdobnými věcmi téže stěžovatelky se již Nejvyšší správní soud dříve zabýval a její kasační stížnosti zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných (přípustných) důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud považuje úvodem za nutné připomenout, a to i v návaznosti na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, že kasačními stížnostmi téže stěžovatelky se již v obdobných věcech dříve zabýval. I v nynější věci pak pro její kasační stížnost do značné míry platí, že je v řadě ohledů na samé hranici projednatelnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2023, čj. 9 Afs 178/2022-31, bod 16, a ze dne 19. 12. 2022, čj. 1 Afs 233/2022-25, bod 13). Uplatněná kasační argumentace je dosti obecná a na různých místech se uplatněné námitky (tvrzení stěžovatelky) opakují. V tomto ohledu lze odkázat i na závěry rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2024, čj. 4 Afs 246/2023-41, který se týkal přezkumu samotného exekučního příkazu ze dne 5. 12. 2022 (viz zejm. bod 11 odkazovaného rozsudku).

[14] Dále lze také připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (k tomu viz rozsudky NSS z 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, nebo z 13. 9. 2017, čj. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[15] První okruh kasačních námitek stěžovatelky v nynější věci se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost, která má z logiky postupu kasačního přezkumu před posouzením věcných závěrů přednost, lze úvodem připomenout, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[16] Stěžovatelka má v souvislosti s nepřezkoumatelností napadeného rozsudku předně za to, že se krajský soud nevypořádal s namítaným porušením povinností správce daně plynoucím z konkrétních ustanovení daňového řádu. V tomto ohledu však stěžovatelce nelze dát za pravdu, neboť ve vztahu k její žalobní argumentaci poukazující na porušení takových povinností krajský soud řádně reagoval a vysvětlil, proč danou část žaloby nepovažuje za řádně uplatněný žalobní bod (viz bod 19 napadeného rozsudku). Danou část žaloby tedy krajský soud žádným způsobem neopomněl. Totéž pak platí i pro část žalobní argumentaci týkající se kolize výkonu exekučního příkazu s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován (viz bod 28 napadeného rozsudku). Krajský soud se taktéž vypořádal s argumentem stěžovatelky, podle něhož jí bylo prostřednictvím jiných

exekučních příkazů znemožněno disponovat s finančními prostředky (viz bod 21 napadeného rozsudku). Ta část kasační argumentace, v níž stěžovatelka poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy není důvodná.

[17] Další část stěžovatelkou uplatněné kasační argumentace směřuje k tomu, že krajský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka má za to, že se žalovaný nedostatečně zabýval vlivem pandemie koronaviru COVID-19 na stěžovatelku a nezabýval se před vydání exekučního příkazu její majetkovou a finanční situací. Pokud krajský soud shledal napadená rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelná, nemá mu ani v tomto ohledu nyní Nejvyšší správní soud co vytknout. Žalovaný se totiž k námitkám stěžovatelky týkajícím se její situace vyjádřil (viz např. str. 2 rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu), a to tak, že tyto námitky označil za obecné a nedostatečně specifikované. Není tedy patrné, že by žalovaný tyto námitky jakkoliv opomněl, byť je pro účely odůvodnění svého rozhodnutí nereprodukoval v celé šíři, kterou stěžovatelka nyní zdůrazňuje.

[18] V této souvislosti stěžovatelka na jiném místě kasační stížnosti (viz její bod 21) poukazuje na to, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, podle něhož nevznesla námitku nezhodnocení její majetkové a finanční situace. Poukazuje přitom na formulaci svého podaní, na základě kterého byla vydána žalobou napadená rozhodnutí, v němž výslovně uvedla: „*Daňový subjekt dále uvádí, že správce daně přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil zhruba dva roky trvající pandemii koronaviru COVID-19, která velmi nepříznivě ovlivnila stav trhu, a taktéž finanční situaci daňového subjektu.*“ Jak je z citace stěžovatelky patrné, dovětek týkající se její finanční situace se dá vztáhnout jak ve vztahu ke zmiňované pandemii (jak zřejmě učinil i krajský soud), tak na něj lze nahlížet jako na samostatnou část argumentace (jak nyní v kasační stížnosti činí stěžovatelka). Přestože však krajský soud k této části podání stěžovatelky nepřihlédl, nezákonnost jeho rozsudku to ani v této části nemůže založit. Podstata posouzení krajského soudu (a stejně tak dané kasační námitky) totiž spočívá v otázce přezkoumatelnosti závěrů žalovaného. Ten se přitom k dané části argumentace stěžovatelky vyslovil, a to tak (jak již bylo výše uvedeno), že ji označil za obecnou (nijak konkrétně nepřibližující situaci stěžovatelky, především nebyla tvrzena konkrétní opatření k částečnému sanování propadu zisku a pokračování v provozování činnosti apod.). Pokud tedy krajský soud danou část podání stěžovatelky nezohlednil, pak i kdyby bylo možno akceptovat její náhled, že dovětek týkající se její situace byl míněn samostatně (bez vazby na vliv pandemie koronaviru), na závěru o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného to nic nemění. Proto ani tato část kasační argumentace nemůže být důvodná, neboť ani případné pochybení krajského soudu by v tomto směru nemělo vliv na podstatu sporné otázky (přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného).

[19] V další části kasační stížnosti pak stěžovatelka poukazuje a to, že nenynější řízení není izolované a navazuje na řízení týkající se sporu o přiznání nároku na odpočet DPH. Jak ovšem Nejvyšší správní soud mimo jiné vysvětlil ve shora již zmíněném rozsudku čj. 9 Afs 178/2022-31 (viz zejména jeho bod 24), zákonnost jiné daňové exekuce či otázka oprávněnosti nároku na odpočet DPH nejsou předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Odkázal stěžovatelku dále na to, aby se případně v příslušném řízení bránila opravnými prostředky, a to ať námitkou příp. žalobou v příslušném exekučním řízení, či zákonem stanovenými opravnými prostředky v řízení ohledně nároku na odpočet DPH. Na těchto

závěrech nemá nyní Nejvyšší správní soud důvod cokoliv měnit. Jinak řečeno, úvahami stěžovatelky týkajícími se případných pochybení správce daně v jiných řízeních, které podle ní mohly ovlivnit zahájení a vedení této (nyní posuzované) daňové exekuce, není Nejvyšší správní soud v této věci oprávněn se zabývat. Pro úplnost a nad rámec výše uvedeného lze v této souvislosti dodat, že pokud stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že nezohlednil (v bodě 21 rozsudku), že nemohla uhradit dobrovolně nedoplatek na dani v důsledku jiných exekučních příkazů, není zřejmé, že by v kasační stížnosti uváděný exekuční příkaz ze dne 20. 1. 2021 zmiňovala již v žalobě.

[20] Jde-li pak o část kasační argumentace týkající se porušení zásady zdrženlivosti a přiměřenosti, resp. principu vhodnosti a proporcionality, jimiž se podle stěžovatelky neměl krajský soud dostatečně zabývat z více hledisek, zde především nelze přehlédnout, že krajský soud se aplikaci daných principů v napadeném rozsudku věnoval (viz zejména jeho bod 25). Učinil tak se zdůrazněním judikatury, podle níž je žalobní bod způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován, a dospěl přitom k závěru, že žalovaný zvolil vhodný a přiměřený způsob daňové exekuce. S přihlédnutím k podobě příslušné části žaloby stěžovatelky (viz její bod VII.) považuje Nejvyšší správní soud takový způsob vypořádání ze strany krajského soudu za akceptovatelný, ostatně stěžovatelka i nyní v příslušné části své kasační argumentace setrvává toliko u spíše obecnějších tvrzení. Vazba žalobních tvrzení stěžovatelky z pohledu uvedených zásad (jak ji stěžovatelka v kasační stížnosti nyní předestírá) z příslušné části žaloby v této podobě podle Nejvyššího správního soudu neplyne.

[21] Ve vztahu ke zbývající části kasační argumentace je pak třeba připomenout především požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost je navíc opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost (její část) nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[22] V návaznosti na výše uvedené se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat argumentací stěžovatelky spočívající v uvedení dílčích (začasté opakujících se) tvrzení, která buď (bez jakékoliv vazby na závěry krajského soudu) zpochybňují odůvodnění nebo postupy žalovaného či jen obecně vyjadřují nesouhlas s konkrétním závěrem krajského soudu bez jakékoliv polemiky s jeho závěry (uvedené se týká především argumentace uplatněné v bodě 23 kasační stížnosti).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu